Коли я дивлюся на розп'яття
в самоті тужливій і безлюдній,
то мені душа говорить,
що Спаситель із хреста свого
й на хвилиночку не сходив.
А тоді ще при Пилаті
надземная сила із безодень
узяла його над хмари і над землю
разом із хрестом
і разом із горою,
і з тим вітром,
що у синагогах занавіси
всі пороздирав,
як земля тряслася при сконанні Бога.

І тепер Христос
із хреста над нами
звішує довічнюю свою главу.
И на чоло йому спадає довге, довге
та не стрижене волосся.
І як вітер подихне із сходу,
то волосся відлітає аж на спину,
і для люду настає скрізь день,
бо горить і світить Божеє чоло.

І як вітер подихне із Заходу на Схід
то волосся із-над спини
упадає на чоло і хова його до ранку,
і ніч над землею
пролітає нам Голгофськая завжди.
І тепер я вже й не знаю
кому серцем припадати,
щоб ніколи не було у мене самоти:

щоб не бачити страсті Господні нескінченні
й муки бідної розп'ятої людини!